

Întrebările preliminare

- 1) În interpretarea Directivei 2006/112 ⁽¹⁾, în special a prevederilor articolelor 24, 28, 167 și ale articolului 168 litera (a), în cadrul unei operațiuni de vânzare de bunuri imobile care nu sunt înscrise în Registrul național de publicitate imobiliară (cartea funciară) și care nu sunt cadastrate la momentul livrării, cumpărătorul persoană impozabilă care își asumă contractual obligația de a efectua, pe cheltuiala sa, demersurile necesare primei înscrieri în registrul de publicitate imobiliară a acestor imobile efectuează o prestare de servicii către vânzător sau o achiziție de servicii aferentă investiției sale imobiliare pentru care trebuie să îi fie recunoscut dreptul de deducere a TVA?
- 2) Directiva 2006/112, în special prevederile articolului 167 și ale articolului 168 litera (a), pot fi interpretate în sensul în care costurile efectuate de către cumpărătorul persoană impozabilă cu ocazia primei înscrieri în registrul de publicitate imobiliară a imobilelor cu privire la care cumpărătorul are un drept de creanță la transferul viitor al dreptului de proprietate și care i-au fost livrate de către vânzătorii al căror drept de proprietate asupra imobilelor nu este înscris în cartea funciară pot fi calificate drept operațiuni premergătoare investiției pentru care persoana impozabilă beneficiază de drept de deducere a TVA?
- 3) Prevederile Directivei 2006/112, în special articolele 24, 28, 167 și articolul 168 litera (a), se impun a fi interpretate în sensul în care costurile efectuate de către cumpărătorul persoană impozabilă cu ocazia primei înscrieri în registrul de publicitate imobiliară a imobilelor care i-au fost livrate și cu privire la care cumpărătorul, în baza unei convenții, are un drept de creanță la transferul viitor al dreptului de proprietate de către vânzătorii al căror drept de proprietate asupra imobilelor nu este înscris în cartea funciară trebuie calificate drept prestări de servicii către vânzătorii, în contextul în care cumpărătorul și vânzătorii au convenit că prețul imobilelor nu include contravaloarea operațiunilor de cadastrare?
- 4) În accepțiunea Directivei 2006/112, costurile aferente operațiunilor administrative în legătură cu imobilele care i-au fost livrate și cu privire la care cumpărătorul are un drept de creanță la transferul viitor al dreptului de proprietate de către vânzător, inclusiv, dar fără a [s]e limita la costurile de primă înscriere în registrul de publicitate imobiliară, se impun a fi suportate în mod obligatoriu de către vânzător? Sau pot fi suportate de către cumpărător sau de către oricare dintre părțile tranzacției, conform convenției părților, cu consecința recunoașterii în favoarea acelei persoane a dreptului de deducere a TVA?

⁽¹⁾ Directiva 2006/112/CE a Consiliului, din 28 noiembrie 2006, privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006 L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

Acțiune introdusă la 16 noiembrie 2018 – Comisia Europeană/Republica Federală Germania

(Cauza C-718/18)

(2019/C 54/09)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: M. Noll-Ehlers, O. Beynet, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită Curții:

1. constatarea faptului că Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE ⁽¹⁾ și în temeiul Directivei 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE ⁽²⁾, întrucât a transpus în mod greșit:

— articolul 2 punctul 21 din Directiva 2009/72/CE și articolul 2 punctul 20 din Directiva 2009/73/CE;

- articolul 19 alineatul (3) coroborat cu articolul 19 alineatul (8) din Directivele 2009/72/CE și 2009/73/CE;
- articolul 19 alineatul (5) din Directivele 2009/72/CE și 2009/73/CE;
- articolul 37 alineatul (1) litera (a) și alineatul (6) literele (a) și (b) din Directiva 2009/72/CE și articolul 41 alineatul (1) litera (a) și alineatul (6) literele (a) și (b) din Directiva 2009/73/CE;

2. obligarea părții la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Acțiunea privește transpunerea defectuoasă în dreptul german a Directivelor 2009/72 și 2009/73 referitoare la piața internă a energiei electrice și, respectiv, la piața internă în sectorul gazelor naturale prin *Energiewirtschaftsgesetz* (Legea privind gestionarea energiei, EnWG). Comisia consideră că transpunerea a fost efectuată prin EnWG doar în mod insuficient, sub patru aspecte. În primul rând, definiția întreprinderii integrate vertical, care determină ce întreprinderi fac obiectul normelor de separare din directive, nu a fost transpusă în dreptul german decât în mod limitat. În al doilea rând, dispozițiile în materie de perioade de reflecție referitoare la schimbarea de funcție în cadrul întreprinderii integrate vertical nu au fost transpuse integral. În al treilea rând, și dispozițiile care interzic deținerea anumitor interese sau primirea anumitor avantaje financiare de la o filială a întreprinderii integrate vertical nu au fost transpuse decât în mod limitat. În sfârșit, atribuirea de competențe din EnWG încalcă competențele exclusive ale autorității de reglementare naționale, astfel cum sunt prevăzute de directive.

În opinia Comisiei, aceste neîndepliniri ale obligațiilor constituie o încălcare a articolului 2 punctul 21 din Directiva 2009/72/CE și a articolului 2 punctul 20 din Directiva 2009/73/CE, a articolului 19 alineatul (3) coroborat cu articolul 19 alineatul (8) din Directivele 2009/72/CE și 2009/73/CE, a articolului 19 alineatul (5) din Directivele 2009/72/CE și 2009/73/CE, precum și a articolului 37 alineatul (1) litera (a) și alineatul (6) literele (a) și (b) din Directiva 2009/72/CE și a articolului 41 alineatul (1) litera (a) și alineatul (6) literele (a) și (b) din Directiva 2009/73/CE.

⁽¹⁾ JO 2009, L 211, p. 55.

⁽²⁾ JO 2009, L 211, p. 94.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Oberlandesgericht Düsseldorf (Germania) la 16 noiembrie 2018 – Ferrari S.p.A./DU

(Cauza C-720/18)

(2019/C 54/10)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberlandesgericht Düsseldorf

Părțile din procedura principală

Apelantă: Ferrari S.p.A.

Intimat: DU

Întrebările preliminare

- 1) În cazul unei mărci înregistrate pentru o categorie largă de mărfuri, în speță, vehicule terestre, în special automobile și componente ale acestora, dar care a fost utilizată efectiv numai pentru un segment specific de piață, în speță mașini tip sport de lux scumpe și componente ale acestora, evaluarea aspectului dacă o utilizare, potrivit naturii și întinderii sale, este serioasă, în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 2008/95/CE ⁽¹⁾ trebuie să se refere la întreaga piață a categoriei de mărfuri pentru care a fost înregistrată sau se poate lua în considerare numai segmentul de piață specific? În cazul în care este suficient să se ia în considerare utilizarea pentru segmentul de piață specific, în cadrul procedurii de anulare a înregistrării ca urmare a decăderii din drepturi a titularului mărcii, marca trebuie menținută pentru acest segment de piață?